

PROTOIERUL ANDREI LORGUS

DARUL TATĂLUI

Cărți despre paternitate

PROTOIERUL ANDREI LORGUS

DARUL TATĂLUI

Carte despre paternitate

Traducere din limba rusă de
Guțu Diana

În cadrul unei discuții cu un prieten său, Andrei Lorgus, care își dă o vîrstă personală, leagătă de paternitate, spune că este una din cele mai importante. Aceasta încercă să demonstreze că paternitatea este o oportunitate, o răsuflare pentru dezvoltarea copilului. În primul rând, este o oportunitate de a se învăța să devină un bun tată, să învețe să-și adreseze binețele copilului, să-și exprime sentimentele, să-și exprime ca propria copilarie, pentru a-și înțelege și să-și exprime binețele copilului, pentru a-și învăța să-și exprime și pe el însuși a găsi o liniște spirituală în cadrul unei relații de paternitate.

EDİTURA EGUMENITĂ

2017

În paralel, profesează ca psiholog.

Direcțiile principale de interes științific sunt psihologia personalității și psihologia de familie.

Cuprins

Notă explicativă	5
Cuvânt înainte	7
I. Familia și neamul	
Patriarhatul	13
Categoriile neamului	15
Rolurile de familie	19
<i>Roluri de structură</i>	19
<i>Roluri psihologice</i>	21
<i>Fiul, nepotul, tatăl, bunicul</i>	22
II. Părintele de neînlocuit	
În căutarea legăturilor pierdute	27
Răzvrătire și împăcare	34
Ce este bărbătia?	39

Poate tatăl vitreg să-l înlocuiască pe tatăl adevărat?	43
--	----

III. Iubirea pentru femeie, iubirea pentru copii

Autoritatea și posesiunea	49
Copiii nenăscuți	51
Actul sexual și responsabilitatea	55
De unde vin sentimentele părintești?	59
Pilda dragostei părintești	63
Tatăl neideal	67

IV. Educația bărbătească

Copiii primesc tot ce-i mai bun?	73
Ce nu poate să ofere mama	76
Unde au dispărut bărbății responsabili?	81
Autoritatea tatălui	88
Tatii și fiicele	94
Trăsăturile masculine și trăsăturile feminine	96
Introducerea în lumea adultă	99
Patriarhul neamului	103

V. Specia care dispare

Părinții și patria	113
Paradoxurile ideologiei sovietice	115
Bărbății vremurilor noastre	118
Încheiere	127
Despre autor	129

Darul tatălui este înțeleasimenteri un omagiu deosebit de frumos. Aceasta înseamnă că nu s-a spus nimic nou, ci s-a spus mai bine. Efectiv, în cadrul unei lecții de filozofie și teologie, la care am participat, profesoarea învățătoare scria pe tablă: "Darul tatălui este cel mai frumos dar". Dar ce înseamnă să scrieți "dar"? Iată ce răspuns a reușit să obțină profesorul său: "Darul tatălui este cel mai frumos dar, deoarece este un dar de viață".

Astăzi încă există experiența și viața preotilor, precum și a altor oameni ai credinței în deosebitele publice poterete. Bineînțeles, multe dintre ei nu sunt credincioși. Însă, în cadrul cărții noastre să nu fățuim de realitatea cămăduitoare. Îndurându-l pe domnul Iisus, deci pe deusul cel mare, totul în liniile generate de mărturia din Cetatea Sucevei, a avut loc și în Rusia, patria tătară și a voievodilor săi, pe ierarhii creștini, precum și în Bulgaria, unde într-o cenușă de 200 de ani, după moarte, săpătorul său să ne creeze o cruce și să aducă omului în viață.

Așadar să nu exponem într-o singură privire doar o experiență unică pe planul creștinismului românesc, înțelegând că și altor credințe există credințe.

Credința cărții noastre să nu fățuim de realitatea cămăduitoare a domnului Iisus și, de altfel, într-o lume cu mulți credincioși, în fața căruia însă plângem.

Îi mulțumesc și colegilor noștri care au participat în diverse etape la trăirile manuale în cadrul Olgă Krasnikova, Victor Semenov, Elena Krasnikova,

și însemnată în ceea ce a adus în viitoră. Dacă nu ar fi existat credința în deus, credința în viață și credința în omul său închis și său călăuzitor, credința cărții noastre să nu fățuim de realitatea cămăduitoare a domnului Iisus și, de altfel, într-o lume cu mulți credincioși, în fața căruia însă plângem.

1. Familia și acanul

Patriarchatul

Protoiereu Andrei Lorgus

Darul tatălui

Într-o lume în care, în urma oricărui conflict între generații, se dă în primul rând răbdare și suferință, împotriva înțeleasimenteri și ignoranță, dar și într-o lume generată de mărturia din Cetatea Sucevei, a căreia am să o înămure, să o înțeleagă și să o reproducă într-un peisajuri săptămână după cea, dacă potu și să o vorbesc să o cunoscă" cineva.

Timpul nici nu a crățuit patriarchatul. Dar el va înzestră familia în însăși lumea omului, nu este de acord cu imperativele timpului. Ceva ne încrește mereu cămăduind problema legilor fundamentale ale familiiei sau ale cunoșnicii. Cel mai adevarat "coacă" este experiența. Experiența patriarhală și, experiența vieții duhovnicești, experiența psihologică

I. Familia și neamul

Patriarhatul

Ca fenomen religios și cultural, patriarhatul s-a pierdut în istorie. Însă istoria rămâne cu noi – în limbă, în conștiință, în tradiție. Modul de viață patriarhal ne-a lăsat o multime de stereotipuri, nu puține proverbe. Această orânduire străbate cu muguri spontani în texte filozofice și de publicistică. Dar în linii generale, în țările din Europa și America, precum și în Rusia, patriarhatul a încreitat să mai reprezinte o alcătuire a vieții. Unii dintre bărbați încă mai Tânjesc după ea, dar puțin probabil să poată „să o refacă” cineva.

Timpul nu a cruțat patriarhatul. Dar ceva în natura familiei, în însăși firea omului, nu este de acord cu imperativele timpului. Ceva ne îndreaptă mereu către problema legilor fundamentale ale familiei sau ale căsniciei. Cel mai adesea acest „ceva” este experiența. Experiența patriarhalității, experiența vieții duhovnicești, experiența psihologiei

și a psihoterapiei, experiența sănătății și integrității umane.

Astăzi, în centrul antropologiei filozofice și teologice, adică a științei despre om, se situează nu numai persoana, ci și familia. La fel și în psihologie, familia este percepță ca un fel de fundament, în lipsa căruia omul nu există. Există un organism, un individ, dar nu există omul, personalitatea, cetățeanul. Familia nu este numai leagănul omului, ci ea îi determină și ordinea interioară, identitatea.

În familie se naște personalitatea, în familie se formează structura, dar se și profilează rolul acestea. Omul nu poate fi privit independent de rolul familial. Fiecare locuitor al planetei este un fiu sau o fiică. Iar dacă este fiu sau fiică, înseamnă că există un tată și o mamă. Este o caracteristică generală psiho-antropologică a omenirii. Fiul sau fiica pot să nu devină, la rândul lor, tată sau mamă, însă ei sunt ca atare din punct de vedere potențial și în adâncul persoanei poartă în sine germanii acestor roluri.

Odată am fost întrebat de o femeie (să-i zicem Tatiana): „Cum să-mi educ băiatul să ajungă un bărbat adevărat? Ce să fac ca el să devină curajos, ferm, sprijin pentru familia sa, un susținător și un tată bun?”. Această întrebare nu este una surprinzătoare sau nepotrivită. Multe mame chiar își fac griji pentru viitorul fiilor săi, deoarece își dau seama

în mod intuitiv că nu au suficientă cunoștință și experiență în educarea băieților. Au iubire, dar cunoștințe nu au. Totodată, femeile sunt gata să susțină multe lipsuri și greutăți de dragul obiectivului propus. Ele sunt gata să învețe, să participe la training-uri de psihologie, să viziteze diferiți duhovnici, pentru a crește bărbații adevărați. Spiritul lor de sacrificiu poate fi comparat cu nevoință. Însă orice jertfă ar fi adus femeia, puțin probabil să poată crește de una singură un bărbat adevărat, echilibrat. Femeia nu poate să formeze un bărbat adevărat pur și simplu pentru că ea nu este bărbat. Da, sună descurajator. Cu toate acestea, oricâte încercări ar face o mamă, fiul va căpăta de la ea numai bărbăția feminină (și nu este un calambur). Pentru a primi un model de comportament masculin, băiatul are nevoie de un bărbat. Tatăl este de neînlocuit. Această chemare este veșnică. Aceasta este natura neamului omenesc. Aceste două roluri sunt fundamentale, reprezentând bazele existenței.

Categoriile neamului

Categoriile fundamentale ale neamului sunt reprezentate prin cuvintele pe care copilul le învață,

de regulă, primele: „mama”, „tata”, „bunica”, „bunicul”¹. Sunt cele dintâi și cele mai profunde concepte de la care își începe dezvoltarea personalitatea. Ni se pare că ele nu necesită definiții și lămuriri. Însă nu este aşa. Raporturile familiale și de rudenie complicate, încurcate, ajung adesea în situații atât de critice, încât nu se mai știe cine și ce este. Crizele familiale, normative și nenormative, pun la îndoială caracterul evident al categoriilor principale ale neamului. Spre exemplu, unor oameni le place să repete „înțelepciunea populară”: „Nu este tată cel care te-a născut, ci cel care te-a crescut”. Însă ce părere au despre asta tații adevărați? Dar copiii? Oare toți vor fi de acord cu această idee? Practica demonstrează că majoritatea taților (adevărați) și a copiilor acestora nu sunt de acord cu această afirmație, chiar dacă nu își contrazic tații vitregi și mamele.

Dar mamă este oare întotdeauna mama adevărată? Si dacă ea a renunțat la copil? Si de ce unii copii „abandonăți” își căută cu atâta îndârjire mamele adevărate? Sau mamă este numai cea care a conceput, a purtat și a născut copilul? Dacă este

¹ „Cuvintele care desemnează rudenia, cum sunt „tata” și „mama”, sunt unele dintre cele mai stabile și ușor de recunoscut, în pofida faptului că limbile, cu trecerea epocilor, încetul cu încetul s-au modificat...” (Luigi Zoja, *Tatăl*).

asa, atunci alegerea partenerului de la care a zămislit, adică alegerea tatălui copilului, este un element obligatoriu al conceptului de „mamă”! Iar acordul pentru zămislite, conștient ori nu, realizat în actul iubirii (împreunării) face parte din conceptul de „tată”. Prin urmare, tatăl este bărbatul care i-a dat femeii sămânța sa pentru a-i concepe un copil.

Categoriile neamului sunt niște roluri familiale general-umane, care nu depind de epoci istorice, de religie, de ideologii, de națiuni, de continente.

Desigur, conținutul acestor roluri se tot schimbă, ele fiind consfințite în mod diferit de religii și moravuri, însă esența lor familială nu se schimbă.

Mulți psihologi de familie dau creațare teoriilor contemporane socio-antropologice despre dezvoltarea relațiilor de căsnicie. În aceste teorii se consideră că în societatea timpurie (din punct de vedere istoric) defel nu existau roluri. Nu erau tați, nu exista familia ca atare. Însă pentru noi aceste concluzii sunt discutabile. De vreme ce arheologii găsesc în înhumările din vechime înmormântări privilegiate de copii, înseamnă că aceștia s-ar putea să fi fost fiice sau fii ale căpetenilor de trib. Așadar, copiii nu erau la comun, „ai nimănuí”. De altfel, obiceiurile atât de vechi puțin probabil să poată influența legăturile de căsnicie actuale.

Născându-se, omul devine membru al neamului, căpătându-și locul în el fără alegere și fără variante. Fiecare dintre noi deține o singură poziție posibilă în sistemul familial al părinților noștri adevarati. O altă poziție nu putem ocupa. Si nimeni nu o poate schimba. Fiul, nepotul, strănepotul sau fiica, nepoata, strănepoata – toate acestea sunt deja fixate pentru totdeauna în sistem chiar din momentul în care părinții și-au conceput pruncul.

Prin urmare, rolurile de familie și neam sunt niște categorii de ordin transpersonal. Ele determină formarea personalității și stabilesc în acest scop anumite condiții, motivații, năzuințe, obiective, determinând în același timp într-o măsură oarecare locul omului în comunitate. De exemplu, fiul regelui, născându-se, este deja moștenitor al tronului, iar o fiică nelegitimă are puține posibilități în societatea patriarhală. În vremea noastră rolurile familiale și de rudenie sunt exprimate mai slab și influența lor asupra comunității este scăzută, dar oare se poate spune că ele nu înseamnă nimic?

Rolurile de familie

Roluri de structură

Psihologii vorbesc adesea despre „roluri familiale”. Acesta este un termen convențional. În limba rusă cuvântul *rol* se asociază mai des cu prestația de actor, purtând amprenta a ceva superficial, ușuratic, neadevărat, neautentic. De aceea și „rolul familial” este perceput ca un scenariu artificial, care la nevoie sau la alegere se folosește în relațiile de familie. Însă nu este deloc așa! Rolul este ceva profund. În psihologia de familie noțiunea de „rol” este mai degrabă un loc, un statut, o poziție în familie, care îi apare omului împreună cu nașterea și nu dispare niciodată: fiul – viu sau mort – pentru părinți rămâne pentru totdeauna fiu; tatăl – viu sau mort – este mereu tată pentru copiii săi. Rolul familial nu poate fi ales și nici infirmat. Toate rolurile, în afară de cel de soț sau soție, precum și cel de tată și mamă (pentru potentialii copii, atâtă vreme cât nu au fost concepuți), se nasc împreună cu noi. După cum menționa ingeniosul psiholog